

Parròquia de Sant Esteve de Granollers

full informatiu 784

25 de setembre de 1994

SALUTACIÓ DE MN. JOAN CARLES MONTSERRAT

Estimats germans:

Dintre de pocs dies, si Déu vol, ens trobarem en el meu nou destí, com a Vicari de St. Esteve de Granollers. Serà el meu primer encàrrec com a capellà, la materialització concreta de tants anhels, il·lusions, esperances... en una paraula, de la crida de Déu. Us puc dir que des del temps del seminari, encara que no ens coneguéssim, ja pregava per vosaltres. El seminari ha estat el període de la formació amagada, del "Natzaret". I quan el Bisbe, nostre pastor, ho ha considerat oportú i contemplant el lloc que estima més idoni, m'ha encomanat aquesta missió. Precisament el meu bon amic, Mn. Xavier, ha rebut un nou encàrrec pastoral, i ara vinc a suplir-lo per continuar treballant amb Mn. Blai, en profunda comunió amb ell i amb Josep Gassó, que ben aviat serà ordenat diaca. Encara recordo aquell dia no llunyà de l'ordenació de Mn. Xavier, el dia 30 de juny de 1991, quan per primera vegada vaig entrar per la porta del nostre bell temple parroquial.

Es ben segur que qualsevol altre seminarista podria fer-ho molt millor que jo, però el Senyor ha volgut, per mitjà de qui té l'autoritat en l'Església, que ho faci el qui us parla. L'evangelitzador per naturalesa és itinerant, no té lloc on reposar el cap, on viure definitivament, i això ho experimentem ara Mn. Xavier i jo mateix, que també m'he de separar de la comunitat a la qual he intentat servir a la Mare de Déu dels Àngels, i de la qual tant he rebut. Tanmateix ja sabem que l'evangelitzador -diguem-ho amb les encertades paraules de Mn. Blai al full anterior- és cridat "a donar pas al protagonista de la història de la salvació que és Crist": "Cal que Ell creixi i que jo minvi". Perquè per damunt de tots nosaltres, contemplem que és meravellós que visquem d'una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots que ens estima com no podem imaginar, que ens dona en cada moment el que més ens cal.

Amb en Jossep Gassó intentarem doncs, continuar tota la bona tasca feta per Mn. Xavier i els seus predecessors en la "Vicaria". No li diem doncs "adéu", sinó només "gràcies i fins aviat", car continuarem en contacte treballant tots junts en aquest ambiciós projecte pels joves del Vallès, per tal que cada vegada siguem més i millors deixebles de Crist en el nostre ambient immediat. Per últim us he de fer un prec personal: necessito molt de la vostra pregària i de la vostra amistat. Perquè el Senyor faci d'aquest seminarista que us parla un sacerdot segons el seu Cor, que sàpiga ser com Ell: germà i amic. Això és el que necessiteu, i li heu de demanar al nostre Amo i d'exigir a qui des d'ara vol la vostra amistat. En aquest moment, més que temps de fer declaracions programàtiques, és "temps de caminar", com diu Santa Teresa, en aquesta nova evangelització a la que el Sant Pare ens urgeix a tots els batejats. Perquè calen "amics forts" de Déu, deixebles que es deixin transformar per l'Esperit i esdevinguin apòstols entusiasmats, que tinguin els mateixos sentiments de Crist i el seu zel per les coses de Déu i dels seus germans, sobre tot, pels més pobres i els qui pateixen. Posem totes aquestes intencions a prop de la nostra Bona Mare, Maria, que estem en bones mans.

Sempre disponible: Joan Carles.

SALUTACIÓ DE MN. XAVIER SERRA

Era diaca. Estava estudiant a Roma i em faltava sols un any per acabar la llicència en teologia. Aquell estiu em van demanar que deixés Roma i m'incorporés a una Parròquia de cara a ordenar-me de prevere. En aquella ocasió vaig dir: "Ara ja sé què és l'obediència", si, aquella que havia promès en ordenar-me de diaca. Experimentava allò que diu Jesús: "...que es negui a si mateix..."; i és que no ho trobava gaire lògic..., sols em faltava un any. Al dir això no dubto gens, al contrari, que quan van prendre aquesta decisió també tenien en compte aquesta lògica, i sabia que en tot moment s'actuava amb amor vers la meva persona i tenien presents altres factors que a mi se m'escapaven.

A més hi havia quelcom que m'ajudava a donar aquest pas i era l'anhel d'entrar en contacte amb la gent, de treballar com a sacerdot.

Ara puc tornar a exclamar: "Ara sé que és l'obediència". Exclamació feta amb més força, doncs l'atractiu que sento vers els llibres i l'estudi no es pot comparar amb els lligams que es tenen amb les persones i per les quals he entregat la vida com a sacerdot.

Però és precisament l'obediència de Crist al Pare la que ens guanyà la salvació. Obediència que el portà a morir en creu i on l'èxit queda lluny de tota lògica humana.

Malgrat viure la creu amb amor Jesús s'acomiada dels seus amb sentiments plens de tendresa i estimació (cf. Jo.13). I ho fa celebrant la primera Eucaristia.

Intentant seguir les petjades del Mestre, també vull acomiadar-me de vosaltres celebrant el sagrament de l'Amor. És el millor que us puc oferir i el millor per mostrar-vos el meu agraïment. Agrair la vostra companyia i amistat al llarg d'aquests quasi cinc anys d'estar entre vosaltres: m'hi he trobat molt bé i hi, he treballat molt a gust. Voldria donar les gràcies especialment a tots, però d'una forma més concreta als joves. Quants moments hem passat junts: Eucaristies, pregàries, reunions, sortides... Sé que us deixo en bones mans, en les mans de Crist, en les que us he intentat posar. Mans de Crist que es fan presents a través de les de Mn. Blai, de les de Mn. Joan Carles, de les de Mn. Josep Giron i, permeteu-me anticipar-ho, de les de Mn. Josep Gassó. A ells els hi agraeixo el seu exemple i germanor. I també l'inoblidable Sr. Jaume.

També voldria demanar-vos perdó per tot allò que us hagi pogut ofendre i per les vegades que no m'he entregat prou a vosaltres, deixant-me portar per aquell "Xavi" que encara s'ha de convertir i configura més i més a Jesucrist.

Ara estic a La Garriga, on haig d'entregar-me totalment als infants, joves i grans d'aquesta Parròquia. Ho faig molt de gust, sabent que serveixo al mateix que em va enviar a Granollers, Crist, tot col·laborant amb el meu amic Mn. Joan. Espero també poder dir el dia que em canviïn, que, tan de bo sigui molt llunyà, i no precisament per la feina de transportar les caixes de llibres, que em sap molt greu. Però ara us dic que sempre us portaré en el cor i en la pregària, tindrè especialment presents totes aquelles intencions i problemes que m'heu confiat. Sempre vostre, en Crist. El vostre capellà i amic.

Mn. Xavier Serra.

AVUI A LA MISSA VESPERTINA

Presidirà Mn. Xavier Serra. L'acompanyarà com a diaca Mn. Joan Carles. En acabar, els joves han preparat una festa a la sala Sant Esteve.

PREGUEM ELS UNS PELS ALTRES

Intencions de pregària per a la Missa: DISSABTE, dia 24 a les 20.30: pel poble fidel. DIUMENGE, 9: Teresa Muns. 11: anivers. Jesús Manuel Cuesta. 12: Jaume Camp. Pregarem també per Juan Ant. Fuerte & Mª Mercedes Julve en les noces d'argent. 20: Teresa Muns. DILLUNS, 9: Rosario Acosta, aniv. 19.30: A la capella dels Sants Metges: Missa pel veïnat. 20: Jordi i Josep Costa, anivers. DIMARTS, 9: família R.S. DIMECRES, 9: Francesc i Carme. 20: Manuel Hernández Delgado, 1er anivers. DIJOUS, 9: Maria Casanovas. 20: Miquel Riera. DIVENDRES, 9: Miquel Vilageliu i Rafael Vila. 20: Modest Casademunt, anivers. DISSABTE, 9: A.S.V.A.T, 31 aniversari. 20.30: Jaume Camp.

Preguem pels nostres germans difunts: Marfa Visitación García Pérez, de 75 anys, que morí el dia 18. Marià Padrosa i Vila, de 99 anys, que morí el dia 19, Salvador Sabaté i Bonastre, de 92 anys i Manuel Alcubierre, de 70 anys, que moriren el dia 21. Déu els hagi perdonat: **Demà passat DIMARTS** a les vuit celebrarem la Missa pels difunts de la setmana i en memòria de Pilar Ruiz de Hoyos, José Ant. Pedrosa Jiménez, Andrés Franco García i Francesc Lluch i Tintó en l'aniversari de la seva mort.

DEMÀ FESTA DELS SANTS METGES la Missa a la capella és a les 19.30.

INSCRIPCIÓ A LA CATEQUESI: continuarà durant tota la setmana: ANUNCIEU-HO.

COL·LECTA PER LES OBRES DELS VITRALLS: SERÀ DIUMENGE QUE VE, 2 OCTUBRE.